Holstein: Det ærede Medlem Hr. P. Munch har spurgt mig, hvorfor vi konservative ikke vilde være med til at ratificere den danske Delegations Erklæring, og bedt mig om at begrunde dette. Jeg beklager dette Spørgsmaal; for i vor Betænkning har vi kort, saa kort og koncist, som det var os muligt, søgt at give Grunde, og derefter har jeg udførligere — det ærede Medlem Hr. Borgbjerg siger med overflødige Ord, men jeg har gjort det, saa godt jeg kunde — søgt at give netop Grundene til, at vi nærer Betænkeligheder — ogdet gør mig ondt, hvis det ærede Medlem Hr. Munch slet ikke har forstaaet noget af det, vi har skrevet og sagt. Men jeg skal kort tillade mig at resumere vore Synspunkter.

Vi mener for det første, at den Frihed, der i Øjeblikket er til at vælge imellem Voldgift eller Domstol eller Mægling for Forbundsraadet eller Forbundsforsamlingen, er en Fordel, som man ikke uden videre kan give Afkald paa. Naar vi er enige om, at Domstolen er kompetent i mangfoldige Tilfælde til at paakende Spørgsmaal om vitale politiske Interesser, idet den kan paakende ethvert Spørgsmaal angaaende mellemfolkelig Ret, saa er det dog maaske et Spørgsmaal, om det ikke i mange Tilfælde vilde være fordelagtigere for Danmark at faa et saadant Spørgsmaal ind for en Voldgiftsret eller for Mægling af Raadet og ikke blot for en Domstol, som lægger strengt konkrete, juridiske, rigorøse Betragtninger til Grund for sin Kendelse, som dømmer netop som Domstole i private Forhold, for at anvende Montesquieus Ord, dømmer mellem private Folk om Retten til en Afløbsrende, medens det her drejer sig om en Stats politiske, vitale Interesser. Det var dog maaske i mange Tilfælde et Spørgsmaal, om det ikke var bedre at faa Sagen ind for en Voldgift, som kan tage forskellige mæglende og politiske Hensyn.

Men der er en anden Grund, og den har jeg ogsaa søgt i min Tale at fremhæve. Det er den, at det forekommer mig, at man slet ikke kan overse den juridiske Rækkevidde. Jeg har stillet det Spørgsmaal — og jeg har rettet det til den højtærede Udenrigsminister, og vi Konservative vilde sætte stor Pris paa at faa Besked om det, helst nu i Dag, inden man skrider til denne Ratifikation —, om der ikke virkelig er en Lakune i Statutterne nu derved, at Juristkomiteens Artikel 33 er udgaaet. Denne Artikel paalagde, at Domstolen skulde paase, at der forinden var foregaaet diplomatisk Mægling, at det var forsøgt at udjævne Striden ad venskabelig diplomatisk Vej. Denne Bestemmelse blev strøget, fordi man gjorde Domstolen fakultativ; men i sidste Øjeblik satte man altsaa den Bestemmelse ind i Artikel 36, som gjorde den obligatorisk, og saa rejser dette Spørgsmaal sig altsaa. For efter Statutterne nu er det tilstrækkeligt, at en Stat bringer Anmodning ind til Retsskriveren; der er ikke, som der var efter Artikel 33, formel Hjemmel for, at venskabelig Mægling skal være forsøgt først. Men der er, som sagt, mangfoldige andre juridiske Spørgsmaal, som henstaar fuldstændig i det blaa, og det kan meget let befrygtes, at hvis man uden videre ratificerer en saadan Bestemmelse uden at være klar over Rækkevidden af den, vil det vise sig, at summum jus blev summa injuria. Den brasilianske Delegerede, som var Hovedophavsmanden til denne Bestemmelse i Artikel 36, skildrede Situationen saaledes i Delegeretforsamlingens Møde den 13. December, at Forholdet er dette, at „de mindre Stater retter Spørgsmaal til de store og de store svarer: Vær saa god, gaa obligatorisk til Domstolen.“

Endvidere har vi den Grund — og det er den vægtigste Grund for os —, at de nordiske Lande, som vi mener, vi burde samarbejde med i dette Spørgsmaal og handle parallelt med, netop ikke viser denne Enighed, som paaberaabes. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har paastaaet, at vi hele Tiden har været enige, og jeg har, saa godt jeg formaaede, søgt at dokumentere, at det var saa som saa med denne Enighed. I hvert Fald vil det dog vel ikke kunne bestrides, at nu i Øjeblikket er der ikke Enighed, for Sverige har ratificeret Statutterne, men det har ikke afgivet nogen Erklæring som den danske. Det ærede Medlem Hr. P. Munch spurgte ved første Behandling, hvorfor Sverige ikke havde afgivet en saadan Erklæring, og den højtærede Udenrigsminister svarede, at han vidste det ikke. For Norges Vedkommende er Forholdet det, at det ikke har ratificeret Statutterne endnu. Hvis den højtærede Udenrigsminister kunde opnaa, at Norge og Sverige afgav en ligelydende Erklæring blot overfor Danmark, ja, saa begyndte det at blive interessant, saa begyndte den diplomatiske Bedrift at blive beundringsværdig, adskilligt mere beundringsværdig end det, der er præsteret i Genève.

Og endelig sidst, men ikke mindst kan vi slet ikke indse, hvad der er for-